

LBRIS

We know
books

KARINE-MARIE AMIOT

POVEȘTILE
SUB FULGI DE NEA
ALE
BUNICII

ILUSTRĂȚII:
JULIE MELLAN

Cuprins

- ★ Dodo, jucăria pierdută 5
- ★ Un oaspete-surpriză la cină 17
- ★ Lecția de generozitate 27
- ★ O scrisoare pentru Aris 35
- ★ Steaua puișorului 45
- ★ Omul de zăpadă 53

LEBRIS

We know
books

Dodo, jucăria pierdută

Cum a învățat să se ridice în două lăbuțe, iepurașul Barbu a început să alerge. El nu merge, el țopăie. Astfel, în fiecare dimineață, pe același drum de țară, spre școală, Barbu se grăbește cât poate de mult. În urma lui, mama-iepure încearcă să îl ajungă din urmă strigând:

— Barbu, mai încet! Așteaptă-mă!

Dar lui Barbu nu îi place să aștepte. Cu cizmulițele lui de cauciuc, sare în băltoace și împrăștie frunzele îngălbenite de frigul toamnei care arată că iarna nu poate fi prea departe.

Între două sărituri, își privește iepurașul de jucărie așezat în ghiozdan, între două caiete și morcovul pe care și l-a pus ca gustare pentru acea dimineață, și îi strigă:

— Ține-te bine, Dodo!

Săraca jucărie! Închide ochii și încearcă să reziste. Dacă ar putea vorbi, mai mult ca sigur și-ar implora stăpânul:

— Un pic mai încet, Barbu, te rog!

Dar jucăriile nu pot vorbi, așa că Dodo nu spune nimic.

Totuși, Dodo nu se simte bine deloc. Simte cum alunecă ușor.

Foarte ușor...

La fiecare săritură.

Nu poate nici măcar să privească în jos.

Dacă ar avea glas, fără îndoială că l-ar preveni pe Barbu:

— Ai grijă, Barbu, o să cad! Mergi puțin mai încet!

Dar nu poate spune nimic.

Chiar când trec prin fața casei unui iepuroi foarte bătrân, hop!
Un salt un pic mai mare și Dodo cade pe cărare. Din fericire, mușchiul
moale îi mai amortizează căderea și nu se lovește.

Dacă ar putea vorbi, Dodo ar striga după Barbu:

—Așteaptă-mă! Vei fi trist fără mine. Nu îți vei putea face siesta
și nu vei putea adormi diseară!

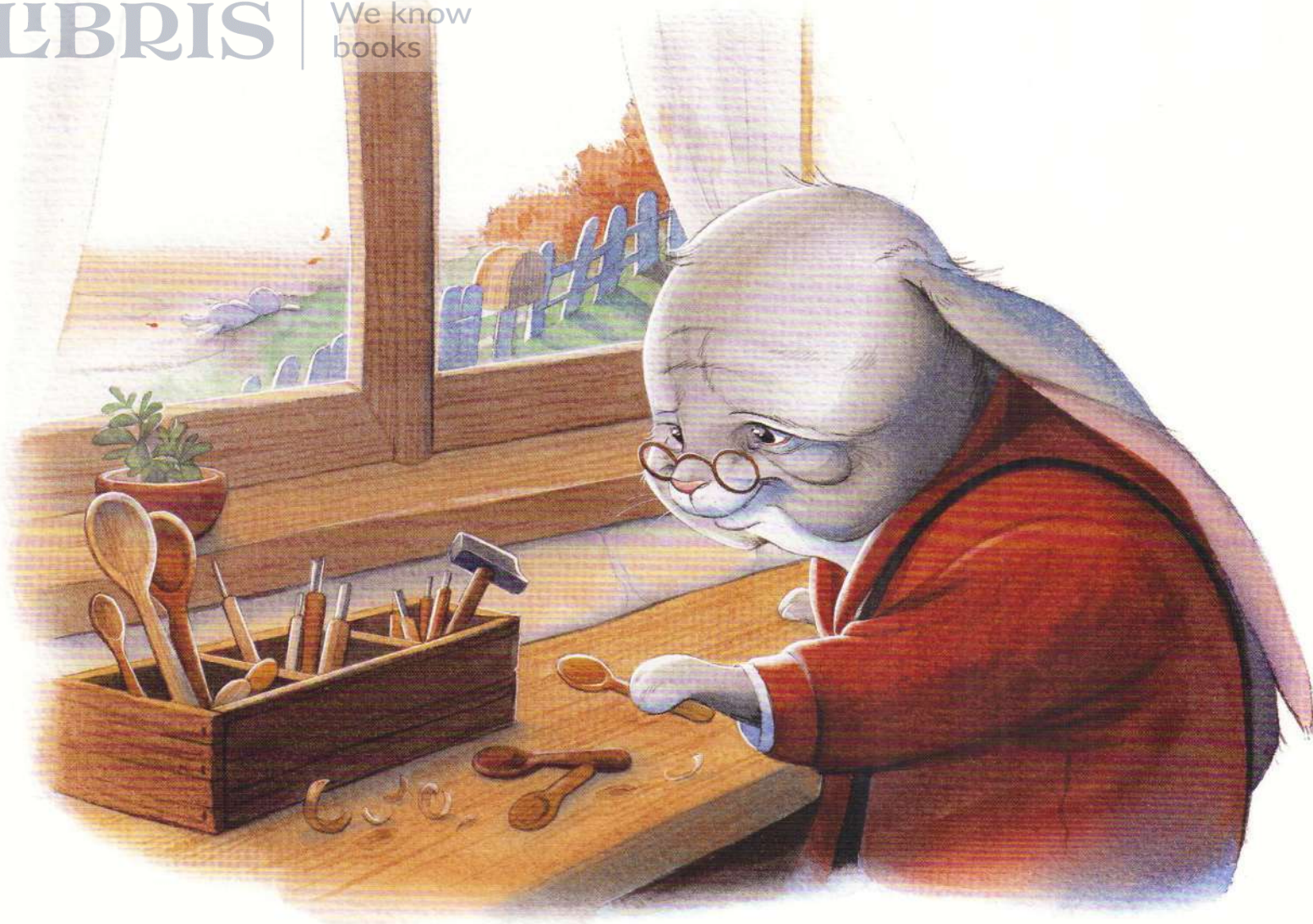
Dar nu zice nimic.

Așteaptă. În ploaie, în frig, în vânt... Așteaptă.

Și timpul trece...

Mult timp.

Dodo privește spre casa bătrânului iepuroi. El știe că, din cauza vârstei, acesta se mișcă foaaaarte încet. Își petrece timpul sculptând linguri din lemn și privind iepurașii care aleargă spre școală și înapoi, spre casă. Din lăbuțele sale ies linguri de toate formele: lingurițe foarte fine, care să amestece cafeaua din ceșcuțele de porțelan, lingurițe rotunjite, pentru bebeluși și linguri mari, de lemn, pentru familiile numeroase.

Ce bine ar fi dacă bătrânul iepure l-ar zări și ar veni să îl ia din drum! S-a făcut așa de frig... Dar bătrânul iepuroi e foarte ocupat să-și aranjeze uneltele: un ciocan, o daltă și un mic cuțit.

Când în sfârșit își termină treaba, aruncă o privire pe fereastră și zărește ceva în mijlocul frunzelor. O jucărie. Deși se lasă seara și e aproape întuneric, bătrânul iepuroi își îmbracă haina groasă și își ia bastonul. Deschide apoi poarta și pășește încet pe drum: pâș, pâș, pâș. Calcă cu grijă și foarte încet, fiindcă are 100 de ani.

Bătrânul iepuroi ridică jucăria de jos, o scutură cu grijă de praf și îi spune încet:

— Ești norocoasă! Puteai să-ți petreci toată noaptea singură aici, în frig.

